

L'exercici de les potestats públiques: entre la llei i la pràctica

written by Llorenç Prats | 27 d'abril de 2017

El Sr. Jordi Graupera (1981) en un article publicat a elnacional.cat titulat "El xup-xup i el socarrat" afirmava el següent: "Com que totes les institucions tenen una inèrcia que les duu a voler perpetuar-se, perquè són un modus vivendi, la Generalitat també. Com a institució espanyola, té aquesta **inèrcia** a perpetuar-se. Això explica per què de vegades els funcionaris són conservadors o per què els tècnics de la Generalitat interpreten els límits de la seva oficina i funció com els límits dels drets dels catalans".

Sobre això es pot afirmar, també a la llum de les evidències exposades pel Sr. Lluís Llach (1948) sobre el treball i dedicació dels empleats públics en el compliment de les lleis i els reglaments, que els funcionaris de l'administració ordinària, en general, no actuen sols, de manera que responen bàsicament a l'aplicació de **circulars** i instruccions que senyalen el contorn jurídic del seu àmbit de competències.

Aquestes circulars i instruccions, emeses pels òrgans directius, normalment, ja contenen el detall dels fonaments de dret dels diversos actes administratius que tinguin l'obligació de disposar. Per tant, no cal trencar-s'hi el cap, per aquí no venen els **problemes**, i tot plegat seria ben senzill.

La dificultat esdevé, en part per sort, ateses les garanties jurídiques que tots exigim dels poders públics, quan aquests actes administratius, al contenir un peu de recurs per esgotar la via administrativa, es dirigeixen als tribunals de justícia, els quals, normalment, només admeten per dirimir la

pretensió de nul·litat radical de l'acte administratiu, o també la seva anul·labilitat, el que es deriva de les lleis i, segons com, dels reglaments. En cap cas, del que els funcionaris puguin o no interpretar i molt menys, del que puguin entendre dins d'un conflicte polític, en vies de solució.

Els principis generals del dret i catàleg de drets fonamentals s'apliquen a través de les lleis que ja han passat el sedàs dels òrgans jurídics de revisió i **control** de l'administració, però també, i és prou important, del sentit comú dels òrgans actius de l'administració que impulsen els procediments administratius.

Per exemple, la Llei 39/2015, d'1 d'octubre, del procediment administratiu comú de les administracions públiques, darrera la qual hi ha la ploma personal de la Sra. Soraya Sáenz (1971), preveu en el seu article 18.2, el següent, com a "**delació** administrativa": "Els interessats en un procediment que coneguin dades que permetin identificar altres interessats que no hagin comparegut en el procediment tenen el deure de proporcionar-les a l'Administració actuant". Aquest article és vigent, després d'un any de transició, des de l'1 d'octubre de 2016 i ningú amb dos dits de front l'aplicarà, i només algun advocat avorrit el portarà als tribunals, per inconstitucional i desproporcionat.

Aquest **deure** no és assumible, malgrat que obliga a milers i milers de funcionaris públics, els quals poden exigir dels administrats el deure d'informació, atès que la llei ho estableix.

Aquest article no tenia consens social, ni se sap ben bé perquè el govern espanyol el va introduir, si no és per **dividir** i confondre la gent normal, la qual, si llegís aquesta mena de pamflets camuflats entre les línies del BOE, quedaria igualment corrompuda. Per sort no ho fan, i l'exercici de les potestats públiques no únicament es fa basant-se en les lleis,

sinó a partir del sentit comú principalment, per a la qual hi ajuda un mica, per donar un tracte d'igualtat, els reglaments de desenvolupament i les ordres governatives.